

være trukken paa. Og Sikkerheden for, at denne Forudsætning er tilstede, maa Modtageren til flyvende og sidst væsentlig søge i sit eget Kendskab til Udstederens Ærlighed og Solvens. Loven kan derimod ikke gøre noget til at sikre dens Tilstedeværelse. En hyderligere Forudsætning er, at Trassaten ogsaa har Beløbet tilrede; om den gælder en noget tilsvarende Bemærkning. Den næste Forudsætning er, at den Dækning, som saaledes har været tilstede hos Trassaten, ogsaa endnu er der i det Djeblit. Anvisningen præsenteres til Indfrielse. Atter Her kommer det væsentlig an paa Udstederens Ærlighed — og efter Omstændighederne paa hans Solvens. Vil han narre den, han har overgivet Anvisningen, kan han — om Tiden slaar til — i Mellemtiden hæve Pengene eller inddrage dem ved andre Anvisninger. Det vil derfor ses, at en Forfæstet om, at Anvisningen ikke med Virkning kan tilbagefalde, har meget lidt at sige over for den, der vil befrage en anden, hvem han overgiver (eller har overgivet) en Anvisning; affører man ham det Middel at kontramandere sin Anvisning, har han andre Veje aabne.

Paa den anden Side er at fremhæve, at hvis Loven erklærer Trassaten pligtig at udbetale Anvisningshaveren Beløbet til Trods for, at der er kontramanderet, betager man efter Omstændighederne Udstederen et Middel, som det kan være særdeles uønsket for ham at have til at hindre Udbetaling af en Anvisning, som han ved en Fejltagelse er kommen til at udstede, eller kommen til at udstede for et for stort Beløb, eller som er kommen i en urigtig Persons Hænder o. s. v.

Mod Misbrug af Afgangen til at tilbagefalde — bortset fra ligefrem svigagtig Tilbagefaldelse, hvorom ovenfor er bemærket tilstrækkeligt — turde en stærk Garanti ligge deri, at Udstederen hæfter efter Anvisningen og hæfter efter den som efter Gælds-brev, og at endvidere Betselprocessens Regler om Afstærelse af Indsigelser ere gjorte anvendelige paa Søgmaal efter en Check (se Udkastets § 12). I denne Omstændighed turde særligt — for at nævne et Tilfælde, der er blevet fremhævet for os — ligge en Modvægt mod den Fristelse, som f. Eks. den, der har faaet Kommissament udleveret mod Udstedelse af en Check — noget, der angives nu ganske almindeligt at ske — kan have til at kontramandere, naar han efter at have taget Varerne hjem formener at kunne rejse Indsigelser med Hensyn til disses Bestaaenhed.

For saa vidt Grossererforeningens Henstilling endog gik ud paa, at Checkhaveren skulde kunne kræve det anviste Beløb hos Trassaten, uanset at Trassaten var kommen under Konkursbehandling inden Checkens Præsentation for Trassaten, er dette formentlig en Regel, som vilde frembyde ganske særlige Betæneligheder; den var heller ikke optagen i det tyvende Udkast af 1892. Paa den anden Side turde det efter Erfaringens Vidnesbyrd i Virkeligheden næppe have nogen kendelig Betydning for Sikkerheden i Benyttelsen af Checks, om en saadan Regel eksisterer eller ej*). I det hele fortjener det at fremhæves, at efter Forretningsmænds Vidnesbyrd tages allerede nu — skønt ikke blot ingen saadanne særlige Regler ere hjemlede, som Talen her er om, men endog selve Spørgsmaalet om Anvisningshaverens Regres mod Udstederen af en Check er tvivlsomt — Checks imellem Forretningsmænd med en Tillid, som ikke er meget mindre end den, hvormed man tager imod rede Penge.

Om vi end ikke i et og alt have været fuldt enige i vor Bedømmelse af den Vægt, der kan tillægges de modstaaende Betragtninger, som her lade sig fremsøre, have vi dog været enige i, at det under den Tvivl, som under enhver Omstændighed maa erkendes at være til Stede om Hensigtsmæssigheden af paa dette Punkt at indføre nogen Forandring i, hvad der nu er gældende Ret, ikke vilde være rigtigt i Udkastet at optage Forslag om en saadan Forandring. Endnu skal kun tilføjes, at vi have anset det usfordøent at optage en udtrykkelig Bestemmelse om, at Anvisningsudstederens Død ikke er til Hinder for, at Trassaten udbetaler Beløbet. Der vil næppe blive rejst Tvivl om, at dette er gældende Ret. Og endnu mindre synes saadan Tvivl at kunne befrægtes, naar det ved Lov bliver slaaet fast, at Udstedelse af Anvisning, ligesom Udstedelse af Betsel, er en Handling,

*) Som et Vidnesbyrd i saa Henseende turde det — som det blev fremhævet under Forhandlingerne paa Kongressen i Bruxelles i 1888, se Actes du Congrès Side 470—71, 474 — anføres, at skønt der, som ovenfor berørt, i Skotland, men derimod ikke i England, gælder den Regel, at en Betsel virker som Gæstion af Trassatens Forbring paa Trassaten, synes der efter kompetente Vidnesbyrd ikke i den britiske Forretningsverden større Tillid til Betsler paa skotske Trassater end paa engelske.